

קבלת שבת

מופע ב- 9,000 עותקים בכל הארץ

זמני השבת
אופק: אלעד וב"ב

הדלקת הנרות: 18:30
מוצאי שבת: 19:40
רבינו תם: 20:16

זמני השבת
אופק: ירושלים

הדלקת הנרות: 18:25
מוצאי שבת: 19:38
רבינו תם: 20:18

פרשת "מצורע" - גליון מס' 226

שנה ח' - עלון דו שבועי | העלון טעון גניזה | אין לקרוא בשעת התפילה! | טל' המערכת: 03-9094245

אמורים מטמוניות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, ועל ידי הגנע נותן הבית ומוצאן - כמה חשכו עיניו כשראה את הנגע, באיזה שברון לב ברוך "ברוך דיין האמת" כשגזר הכהן לנתון את הבית. איך התפלל ויחל שהנגע לא יפשה ולא יפרת, איך התאכזב שתפילתו לא התקבלה. בדמעות ניתך, וגילה את האוצר. כעת יבנה בית מפואר שבעתים, ויהיה עשיר מופלג. תודה לך, רבונו של עולם, שלא שמעת תפילתי. תודה על הגנע ועל נתיצת הבית...

ובענין זה, סיפר ראש הישיבה הגאון רבי אברהם יפה'ל מנעשה שהיה. בחור מועט כשרונות התקשה בדברים הפשוטים ביותר והכל ריחמו עליו וצקצקו בלשונם: מה יהיה בסופו, אפילו חנוני לא יוכל להיות. לבסוף רעשה העיר ונגעשה: הוא זכה בחמשת אלפי רובלים - הון עתק באותם ימים - בגורל. מילא נכונה את שלושת המספרים. שאלוה: "איך הצלחת?!"

ענה: "האמת, שמעולם לא עלה בדעתי להשתתף בהגנלה. אבל כלילה ראיית בחלום את המספרים שבע עשרה, שמונה עשרה, שלוש מאות ושבעים, והבנתי שהם מספרי המזל". לא הבינו: "אבל היו רק שלושה מספרים לניחוש, ולא אלו?" "חייך: 'הבנתי את החלום. צרפתי אותם. שבע עשרה ועוד שמונה עשרה ועוד שלוש מאות ושבעים, ארבע מאות וחמש עשרה. מלאתי ארבע אחד חמש, וזכית!'" "חישב אחד, וקרא: 'אבל צירופם הוא ארבע מאות וחמש בלבד!'" "אה, ככה? איזה מזל שאיני יודע חשבון!..."

כולם ריחמו עליו שאפילו חשבון אינו יודע, ולבסוף התעשר מכך!...

ומה רצה לומר בסיפור? שאיננו יודעים מאומה, לא מה טוב ולא מה רע. החסרון עלול להתברר במעלה ולהפך. ואין עלינו אלא ללכת בתום, וההולך בתום ילך בטח!

"כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן וְאָשֶׁר אֵינָהּ נְתוּן לָכֶם לְאֶחָהּ וְנִתְּתִי נֶגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֲחֻזְתְּכֶם" (ד.לז).

מפרש רש"י (ממדשו רבה): "בשורה היא להם שהנגעים באים עליהם, לפי שהטמינו אמורים מטמוניות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, ועל ידי הגנע נותן הבית ומוצאן".

לכאורה יש להתפלא: אם רצון הקב"ה לתת אוצרות לישראל, לא מצא דרך אחרת אלא רק על ידי נגעים?

אין זאת - **אמר הגאון רבי יחיאל מיכל עפשטיין זצ"ל, אב"ד נוברדרוק ובעל "ערוך השולחן"** - אלא שהיה ענין מיוחד לתת לישראל את אוצרות האמורים דווקא בדרך זו!

שהרי כך אמר דוד המלך בתהילים (קט, טא-עב): "טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך. טוב לי תורת פיך מאשר זהב וכסף", ולכאורה יש מקום לתמוה על דברי: מילא אדם עשיר ומלא בכל טוב וזהב וכסף, והוא עוסק בתורה - יכול לומר 'טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף', וגאים הדברים למי שאומרים, אבל עני העוסק בתורה אינו יכול לומר כך, שהרי מנין יודע העני את טעם הזהב והכסף כדי שיכול לומר שטעם התורה עדיף בעיניו, ודוד הרי היה אז בימי עניו, שהרי מקדים וקאמר 'טוב לי כי עוניתי', ואין אומר הוא 'טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף?' (דווקא לומר שמונתו אלפי זהב וכסף שהיו לו בתקופה קודמת).

אלא, יש לפרש בדרך דרש, שהרי שני סוגי נסיונות עומדים לפני האדם: נסיון העושר ונסיון העוני. שני נסיונות קשים הם, אך מבנייהם קשה יותר נסיון העושר מנסיון העוני, שכן עושר מכניא פיקח לדיכ כפירה, כפי שנאמר (משל"ו, ט): "פן אשבע וכחשתי ואמרתני מי ה'", וזו כוונת מה שאמרו חז"ל (חגיגה ט): "יאה עניוּתא לישראל" - אין הכוונה כפשוטה, אלא שמבין שני סוגי הנסיונות, עדיף לישראל נסיון העוני ולא נסיון העושר, שעלול להביא לכפירה.

ונה, מצוי במסכת אבות (ט, ה): "כל המקיים את התורה מעוני - סופו לקימה בעושר", ואף כאן בודאי שאין לפרש שפשוטו, כלומר שזוהי הבטחה לעתיד גשמי טוב יותר, שהרי אנו רואים בעינינו כמה וכמה שקיימו את התורה מעוני ולא זכו לקיימה מעושר, אלא הכוונה למי שזוכה לקיים את התורה מעוני, שזוהו הנסיון הקטן, יוכל לבטוח שגם בנסיון העושר יוכל לעמוד, אבל מי שלא קיים את התורה מעוני - קל וחומר שלא יוכל לקיימה מעושר, כי כאמור נסיון העושר קשה הוא מנסיון העוני.

וזו כוונת הפסוק כאן: "כי תבואו אל ארץ כנען" - שהם סוחרים ועשירים גדולים, שכל עושרם והונם מיועד בעושרם לאחוזת שלם, אך מכיוון שחשש הקב"ה שישראל לא יעמדו בנסיון הקשה של העושר, על כן לפני כן "ונתתי נגע צרעת", וכאשר תעמדו בנסיון היסורים, שהם יסורי עוני, אזי תוכלו לעמוד גם בנסיון העושר, ואז תהיה הארץ ל"ארץ אחותכם", שתישאר שלכם לעולם!

"זאת תהיה תורת המצרע" (ד.ב). **אמרו חז"ל בגמרא בפסחים** (דף ק"ח): "כל המספר לשון הרע, וכל המקבל לשון הרע, וכל המעיד עדות שקר בחבירו, ראוי להשליכו לכלבים, שנאמר 'לכלב תשליכון אותו', וכתבי בתריה 'לא תשא שמע שוא', וקרי ביה לא תשיא".

על פי דברי חז"ל אלו הסביר הגאון מוילנא ז"ע [הוא בספר "פנינים משולחן הגר"א"] **ביאור נפלא למאמר חז"ל** בגמרא בשבת (דף ק"ה): הנראה תמוה: "אמר רב פפא: לית דעניא מכלבא ולית דעתיר מחזירא" (אין עני יותר מכל הבול ואין עשיר יותר מן החזיר). דלכאורה אינו מובן, מה ראו חז"ל לספר לנו זאת?

אלא ביאור הענין כך הוא: באמת, את כל מצוות התורה מפי הגבורה שמענו, ועם כל זאת רואים אנו כי לא כל הלאומים שבתורה שווים בעיני הבריות. יש לאומים שהעולם נוהר בהם עד מאוד, כגון "אות החזיר לא תאכלו", שאם רואה אדם את חבירו שאוכל חזיר, יפרוש ממנו, לא ירצה להתחתן עם משפחתו, ואף יבוש לדבר עמו. מצד שני, ישנו לאו חמור בהרבה מאיסור אכילת דבר אחר, וקל הוא בעיני האדם, וכצחוק נחשב הוא בעיניהם, כגון לדבר לשון הרע... נמצא כי הלאו של "חזיר" הוא "לאו עשיר" כי הכל יראים ממנו, והלאו של לשון הרע הוא "לאו עני" כי אין כמעט מי שירא ממנו.

וזוהו שאמר רב פפא דרך רמז: "לית דעני מכלבא", רצה לומר, אין לאו עני יותר מלאו דלשון הרע, שכאמור לעיל מי עושר עליו הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שיחוו. וצריך להבין, מה הקשר בין תחילת הפסוק המדבר על כך שהקב"ה יוצר הרים ובורא רוח, לבין סימומיה המתחייב לכח הדיבור של האדם?

והוא מיישב זאת באמצעות שאלה נוספת: מדוע ברא הקב"ה הרים בעולמו? וכי לא היה נוה יותר ליצור עולם מישורי, במקום כל העליות והירידות המכבידות כל כך? אלא, שברור לכל בר דעת שההרים נועדו להגן מפני הרוחות, מאחר ואם לא היו הרים בעולם אי אפשר היה לקיים שום מקום ישוב. מפני הרוח הוורסת כל חלקה טובה, כפי שמתרחש מפעם לפעם ביבשת אמריקה, הסובלת מסופות הוריקן, המחריבות את בתיהם של מיליוני בני אדם שנאלצים לברוח כדי להגן על חייהם ולאחר מכן חלקם נותרים בחוסר כל.

ואם כך, הרי לנו קושיה נוספת - למה נבראה הרוח? הלא במקום לברוא רוחות, ואז ליצור הרים שיעצרו אותן, היה אפשר לא לברוא רוחות ולא הרים? **ומשיב און, כי ה"בן איש חי",** שהרוח נבראה כדי לומר לאדם: ראה מה אפשר לעשות עם רוח!... גם דיבור של האדם הוא רק "רוח ממללא" - רוח היוצאת מפיו, אבל בכוחה להרוס את העולם כולו.

זהו "כי הנה יוצר הרים ובורא רוח", שהקב"ה יצר הרים מפני שהוא ברא את הרוח, וכל זה למה ו"מגיד לאדם מה שיחוו", הקב"ה מראה לאדם ע"י הרוח, מה בכוחו לחולל עם הפה ועם כח הדיבור שנתן בו.

"כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן וְנִתְּתִי נֶגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֲחֻזְתְּכֶם" (ד.לז).

שנינו (ברכות פ"ט מ"ה), "חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה. שנאמר: 'ואהבת את ה' אלוהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך' (דברים י, ה), בכל מידה ומידה שהוא מודד לך הוי מודה לו במאד מאד", ועיין שם עוד בגמרא בברכות (דף ט). **וכתב הרמב"ם זצ"ל** (בפירוש המשניות, טם): מה שאמר [שחייב אדם לברך על הרעה] כשם שהוא מברך על הטובה, רוצה לומר לקבל אותו בשמחה ובכל טוב ולכבוש כעסו, ויטיב נפשו כשיברך "דין האמת" כמו שיעשה בשעה שיברך "הטוב והמטיב".

וידוע, שכאשר נפטרה ביתו של **הגאון האדו"ת** (רבי אליהו דוד רבינוביץ תאומים) זצ"ל, נאספו כל אנשי עירו להלויה, והמתווה לצאתו באותו הסתגר בחדרו, יצא כעבור כעשרים דקות והתנצל באמרו שהואיל ונצטוונו לברך על הרעה באותו שמחה שמברך על הטובה, הסתגר עד שהגיע לשמחה ששמח כשהתברר על לידתה!

איך אפשר? איך לא, אולי הרמב"ם: זה דבר שכלי, ואפילו לא הורה הכתוב עליו. לפי שיש דברים רבים שגורמים בתחילתם טובים ותהיה אחריתם רעה רבה, ולהפך.

לקח זה למדנו בפרשתנו: "כי תבואו אל ארץ כנען אני נותן לכם לאחוזת, ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחותכם". וכתב רש"י: בשורה היא להם שהנגעים באים עליהם, לפי שהטמינו

יש לקרוא את החסויות לאחר השבת

מרכז השעונים
מכירה ותיקון
כל סוגי השעונים במקום.
מ. נחלת יצחק (בחינה)
טל: 03-9363892

שרוליק קרויזר
המחירים הכי טובים בשוק
סניף ר' יהודה הנשיא 33, אלעד.
טל: 052-7621725

בדיקת עיניים מקצועית
ע"י אופטומטריסט
עם מכשור חדיש ומתקדם
חדש! הסדר לחברי מאוחדת
הסניף המחודש והמורחב באלעד:
רח' רשב"י 21 (מול גזולת יצחק)
טל: 03-9092280

רשת משקפיים
280
הסניף המחודש והמורחב באלעד:
רח' רשב"י 21 (מול גזולת יצחק)
טל: 03-9092280

הללויה
מגשימה הזדמנות לחלום!
מבצע בריתות!
אגם פאלאס אירועים
גיסין 11 פ"ת טל. 9316606

מבצעי חורף!
התקליטן רפאל חכמון
טל: 052-2567240

AP HAIR DESIGNER
מעצב השיער - אסי פרץ
בתיאום מראש: 052-626 53 92

ולס קייטרינג
ניצוב בר ואירוגן אירועים מקצועי
מכירה של אוכל בימי שישי!
בחיכל בני השיבות רח' בן עזיאל 12 אלעד בין השעות 9:00-13:00
לפרטים והזמנות: 054-8415878 | 052-7758500

סיפור נפלא הובא בספר "פניני השבת": ליל שבת בירושלים, אחר התפילה בכותל המערבי. הרב שטרן פוסע בצעדים מהירים לכיוון ביתו שבעיר.

משום מה האריך הפעם בשהותו אצל אמו, השהיה בבית אחותו שבעיר העתיקה, עתה עליו למהר לביתו ולמשפחתו. מכיוון שאיחר לצאת מבית אחותו - כבר עתה היו הרחובות ריקים, אחר שמרבית המתפללים כבר עזבו בצוותא לכיוון העיר. העלטה מטילה פחד, אף הרגילים בהליכה זו אינם יכולים שלא לשוב ולהתפלל להשי"ת כי יצולם מכל צד ואיב.

בעודו פוסע נכחו במהירות, מגיע מולו לפתע ידידו רבי דוד בצעדים כושלים, מודיע לו כי זה עתה נדקר בחזהו ע"י צורך ערבי ימ"ש וכי זקוק הוא לטיפול באופן דחוף. בעודו נומך ברבי דוד וצועד עמו, הרהר הרב שטרן בכך אשר בדיק בשבת זו התעכב אצל אמו יתר על המידה בעטיו של עיכוב יתר זה יכול הוא עתה לסייע לרבי דוד הפצוע.

רבי דוד התעקש ללכת הביתה. הרב שטרן ניסה לשכנעו כי יואיל לעצור ולקבל כאן טיפול רפואי - אך רבי דוד רצה בכל מחיר להגיע לביתו. לא ארכה הדרך עד שרבי דוד חש כי אינו מסוגל יותר, התיישב על גדר סמוכה ולחש אין אונים כי יש להזעיק אמבולנס. דם רב ניגר ממנו, כל גופו רעד...

הרב שטרן חשש לעצור רכב, מתוך פחד שמא יהיה זה רכב ערבי אשר עלול להכניס את שניהם לסכנה, ח"ו. כה קשים רגעים כאלו אשר האדם חש במבוי סתום וכי אין בידו לעשות מאומה. מה יעשה? רבי דוד אינו יכול לפסוע עוד, מצבו אינו בטוב, ישיארו לבד כאן, ברחובות המסוכנים, וילך להזמין אמבולנס? ישאר עצמו ויעצור רכב על אף הסיכון? כנצח דמיו רגעי הלבטים הללו, ורבי דוד הולך וקמל בחולשה, מאבד דם רב.

ברגעים כאלה יש אחד שיודע ומבין, מביט מקשיב ומסייע, אחד יחיד ומויוחד, יתברך שמו ויתעלה. מיד הופיעו שלוחיו בשבת, רכב משטרה חף, במקרה, הרב שטרן פוטה בכל כוחותיו עד שעצרו

השוטרים לראות מה זה ועל מה זה. בעקבות כמה חיוגי טלפון מתוך הרכב היה המקום תוך דקות כמחנה צבא, נידות מייללות הגיעו מכל צד עם אמבולנסים מצוידים. פרוז'קטור ענק האיר את השטח, פעילי מד"א טפלו ברבי דוד, העלוהו לאלונקה והעבירוהו בבהילות ליחידה לטיפול נמרץ בהדסה.

הרב שטרן לא הצטרף אליו, ולו מחמת שיקול פשוט - בשעה זו בני משפחתו מתכים לו, ועליו להודיעם על הקורה. יתר על כן - בני משפחתו של רבי דוד דואגים לו מאד ואינם יודעים מדוע מתממה מלבוא. אם ישיארו לו עד צאת השבת - עלולים אף הם להיות זקוקים לטיפול, ה' ישמור. יש ללכת ולהודיעם על המתחולל.

"שבתי הביתה", מספר הרב שטרן, "חרד דואג ומתפלל חרישית לשלומו של רבי דוד. עברתי דרך בית, הודעתי בעצב על מה שקרה, וכי עלי להיות עתה בפעילות. שמתי מיד פעמי לביתו של רבי דוד, בעדינות ספרתי להם על המצב ועל כך שהנשוא בטיפול, הלכתי להרב פישר, התייעצתי עמו, ונעזרתי בו להשיג את פרופ' דורסט, מנתח מומחה, אשר אכן הגיע במהירות להדסה וביצע ניתוח מייד.

רק אז שבתי הביתה לקידוש ולשולחן השבת. בשחזורי את דבר המעשה לא יכול הייתי להתעלם בהתהפכות המצב מצד לצד, ברגע הקשה היינו אני ורבי דוד באפלה,בודדים, חסרי ישע. לא ידעתי מה עומד לקרות, חשתי מאד. רגעים לאחר מכן כבר היה המקום מואר, שוקק חיים, כל צוות העזרה כבר היה לצידנו, תוך דקות כבר היה רבי דוד ביחידה לטיפול נמרץ, זאת בחסד השי"ת ובנפלאותיו שעבר רכב משטרה במקום.

במוצאי שבת שבתי אל מרכז העניינים. התברר לי כי בחסדי השי"ת הצליח הניתוח וכי בנס הספיקו הצילוי, זאת מחמת שהגעתי לבית החולים היתה בזמן. רבי דוד חב אפוא תודה להשי"ת על כך שעכבני בבית אחותי, ועל אותו רכב משטרה שחלף. שני אירועים פשוטים אלה - הצילו את חייו בחסדי ה'.

תוך כדי מעורבות בכל הקורה, הופתעתי לשמוע כי

הפרופ' המנתח הלך נסער מאשר שמע מרבי דוד. **בעיצומו של הניתוח, נכח לראות שהדקירה היתה תחת לב, ה' ישמור.** באופן רגיל היתה דקירה במקום כה רגיש - עלולה לפגוע בחלקי המעיים שבמקום זה, ולגרום לנדקר חי צער קשים וחולניים, ירחם ה'.

מה המום היה הפרופ' לגלות, תוך כדי ניתוח, כי חלקי המעיים לא היו במקומם, מקום הדקירה, אלא נפולים היו ומוטים מטה בכמה סנטימטרים, כמו אירע בהם נתק של שבר, ולכן נותרו בשלמותם. תדהמתו של הפרופ' מכך היתה עצומה והוא ביקש להתעניין אצל הנדקר על תופעה מוזרה זו שהצילה את חייו.

רבי דוד סיפר שאכן שלוש שנים חש בכאבים במקום זה, וצילומים הראו לו כי לקה בשבר באותו חלק מעיים, אשר הוסטו ממקומם. פרופ' דורסט היה נרעש: "ומדוע לא נותחת אז להשיב את השבר על כנו?"

"שאלתי את פי כ"ק הרבי **מלעלוב** (זצוק"ל) והורה לי אז לחכות ולא להינתח. שאלתיו אחר שנה ושוב הורה לי לחכות. גם לפני חדשים ספורים שוב הזכרתי אודות כאבים מציקים אלו, הנובעים משבר זה, והרבי הורה לחכות, "עוד לא, עוד לא", אמר. "כשהרבי אמר", סיים רבי דוד, "אני מציית".

"דע כי חיך ניצלו עקב שבר זה", לא מצא הפרופ' מנוח לנפשו, "דקירה זו עלולה היתה לגרום לך לחיים לא חיים, אין לך מושג ממה מנעך השי"ת בגרמו לך שבר זה. אין לך מושג עד מה גבהה רוח הקודש של רבך, עליך להיות מואשר כי עשית כפי שהורה לך".

מרחמי אב הרחמים המומתק מר במר, מונע דקירת מעיים - בשבר, מקדים מכה וממנה עצמה מתקין רטייה ורפואה.

(אמונה שלמה)

הלכה לשבת

דעת רש"י והרמב"ם דביטול כלי מהיכנו אסור משום סותר, אך התוס' (שבת מג.) העירו על פירוש רש"י, שהרי בדף מב: ד"ה כלי תחת הנה, כתב רש"י, דאסור לבטל כלי מהיכנו, להושיב כלי במקום שלא יוכל עוד לטילו משם, והוי כקובע לו מקום ומחברו בטיט ודמי למלאכה, וכלי זה משיפול בו השמן המוקצה, יהא אסור לטלטלו. ע"כ. והיינו דהוי קובע לו מקום ומחברו בטיט, ודמי למלאכה. וכאילו חיברו בטיט בקרקע, ודמי למלאכה, דהוי כבונה. כלומר, כיון שאינו יכול להזיזו ממקומו, הוי כבנה את הכלי וקבע את מקומו כאן, ואילו בדף קכה: הג"ל כתב, דטעם האיסור משום דדומה לסותר בנין מדרבנן.

ואם נותן הכלי מער"ש, מותר, דאף שבתוס' יום טוב (סוף פ"ג דשבת) כתבו, שמדברי רש"י משמע שגם מבעוד יום אין להניח לכתחלה כלי תחת השמן, דחיישין שיטלטל הכלי אחר כך, כבר כתב בערוה"ש (פי"ה ס"ה), שזהו נגד הטור והש"ע שהתירו לכתחלה, וזו גזירה חדשה, ומרש"י אין לדייק, דהא על המשנה קאי. ע"ש. ועיין בפני יהושע (שבת מג.) שהסביר דברי רש"י בב' המקומות. ע"ש.

והמאירי (שבת מב: עמוד קסא, ושבת קכה: עמוד תקי), כתב, מפני שהוא כקובע לו מקום ומחברו בקרקע, והוא תולדת בונה. והמאירי ביצה (לו), כתב את שני הטעמים. וכ"כ הארחות חיים (הל' שבת ס"י צג), והכל בו (פי"ד דף לב ע"ג). ועיין באור זרוע ח"ב (פי"ט). ע"ש. וטעם נוסף מבואר ברשב"א (שבת מג.) דאחר שהביא פירושי רש"י, סיים: והנכון שאסור לעשות כן כדי שלא למעט בכבודו של שבת לאסור בו כלים המותרים. ע"ש.

ועיין בדברות משה (שבת פי"ח ע"ג) שכתב ב' צדדים. א' - מדין שמתבטל לאיסור, ולית ליה תורת כלי ככה"ג. וכן דייק מהתוס' (מו. ד"ה הוה). ובפשטות כן מבואר ברש"י

(מו. ד"ה לשלבת), דבכלי האי מוקצה מודה ר"ש, שהכלי טפל לשלבת בעודה בו. וכ"כ לבתר הכי (בד"ה הא) דכלי נעשה בסיס לאבן וטפלה לו ובטל תורת כלי דידה. ע"כ. [אמנם בדברות משה (בסוף הסי') כתב דאין ראה מדברי רש"י. ע"ש]. וע"ש.

בל' רש"י (קמב: ד"ה נעשה) שכתב דהחבית נעשית מוקצה. וכ"כ בדף מג. מדין ביטול כלי מהיכנו. (והיינו דאין זה רק ביטול על הטלטול. ועוד י"ל בפ"מ) לדיכא ביטול על התורת כלי. וכ"כ רעק"א (בסי' רג סק"ו), ובזה ביאר שלכך צריך שדוקא בעל הכלי עצמו

בטעם איסור ביטול כלי מהיכנו

יעשה בסיס, ואין אדם אוסר דבר שאינו שלו. ע"ש. ב. מדין שהוא שייר ומשמש לאיסור במציאות, הוה ליה מוקצה בעצמותו, מדין מוקצה מחמת איסור. ע"ש.

ועוד יש לבאר, דהנה בהא דטלטול מן הצד לצורך דבר המותר שרי, כתבו התוס' (קמב. ד"ה ע"ה ע"ה) דהוי מדין שהמוקצה בטל לגבי דבר המותר. [וכן מבואר בתוס' (נעי"ב ד"ה ויא) דהאבן נעשית כסיס לחבית בשוכה. ע"ש]. ואפי' שמעשה הטלטול מתייחס גם לאבן, מ"מ חשיב טלטול שלא בידים, וכמו שכתב רש"י (קמא: ד"ה בתינוק). דתינוק שיש לו געגועין על אביו, היינו, שאם לא יטלנו יחלה, ולא העמידו טלטול שלא בידים במקום סכנה, ואף על גב דלאו סכנת נפש גמורה, אלא סכנת חולי. ע"כ. וכן מבואר בדבריו (קמב: ד"ה מלאה וד"ה ניקטינה) דאבן "מיטלטלת" אגב כלי, והתירו "לטלטלה" אגב כלי ופירות.

וכ"כ בהמשך (ד"ה ברייתא) שרו ליה רבנן "לטלטל" האי אטו האי. ע"כ. והיינו דיש כאן ביטול במציאות המוקצה לדבר המותר, וממילא לא חשיב טלטול בידים ג"כ. ולפ"ז נראה שאם הוא מניח בכונה את האיסור על היתר, ליכא להיתר הנ"ל, דככה"ג לא אמרינן שהמוקצה בטל להיתר, [אטכיון מלכתחלה הניח את המוקצה בכלי זה, ולא שכח את המוקצה על הכלי, אלא עשה מדעת, א"כ עיקר טלטולו א"כ היא משום המוקצה]. וממילא שפיר הוי טלטול גמור במוקצה, דמעשהו שבהיתר הוי ידא אריכתא למוקצה, ומפני שהוא מדעת את המוקצה, לא מתבטל לגבי היתר, ותו לא חשיב טלטול מן הצד ושלא בידים כלפי המוקצה. וא"כ בסיס הוי מגדר ביטול בטלטול, דחשיב שהוא מטלטל את הדבר האסור להדיא. (וכן כתב בספר שערי תבונה בסוף הספר, מהגר"מ קרליץ פי"ב. ע"ש).

הפרשת תרו"מ לפי דעת השו"ע
כולם מצטרפים לבית המעשר מה איתך?*
*ספר יקר ערך מתנה למצטרפים החדשים
המכון לצמצות התרומות
08-9214829
תצטרף - תהדר
בית המעשר

ברכת מזל טוב
לבה"ח והנעלה אציל הנפש והמידות, שוקד באהלה של תורה ויראתו קודמת לחכמתו, המסייע רבות לעלון בכל מאוואו
ה"ה **יהודה אריה אבוטבול** ה"ו
לרגל נישואין בשעט"מ
יה"ד שיזכה להקים את ביתו בית נאמן בישראל על אדני התורה והיראה בעושר וכבוד כל הימים, אכ"ר

צא לאור להתעדן באהבתך
פינים נבחרים על התורה * פורמאט נתמדות * אוצרות נגודים ונדירים משולבים בספירו מופת
חדש! חודש ויקרא
הפצה:
052-7179954 | 03-5703232

חוטבי ציצית הכי מהודרים באיכות גבוהה
עבודת יד - משלוחים עד הבית
בהכשרים: בדי"ץ ע"ח, יורה דעה, שארית
03-9094245

המכון לסת"ם עבודת הקודש
מכירת ס"ת, תפילין, מזוזות וכל צרכי הסת"ם.
פול: 054-8484945

לעילוי נשמת
מו"ר מרן רבי עובדיה בן ר' יעקב זצוק"ל, דניאל הכמת בן דוד ז"ל, מוסא בן יחיא ואהרון בן יחיא אהפל ז"ל, אמנון בן עליזה ז"ל, מאיר אהרון ז"ל בן עישה הי"ו, נפתלי בן יפה ז"ל, יעל בת רבקה ע"ה.

לרפואת
שושנה פורן בת טאוס תחי', סעידה בת סאלם תחי', אליס עישה תחי' בת תמו, ראובן בן שרה זינת בתושח"י.

העלון מוקדש - להצלחת ברו"ג
שלום אפל ורפי בן טינו מגזיני הי"ו וכל משפ', פנחס, אליהו ואיתמר בני אביגיל הי"ו, רחמים בן מונירה הי"ו, ישי ושרה בני אלה הי"ו, יהודה בן מרגו ומשפחתו הי"ו.

גרפיקה: אהרון | 052-7657995 | הדפסת: שכתובות | 03-909495